

# 144 קהילה קהילת קהילות בשבת

גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניין הקהלת קהילות בשבת

– ה"מעיינות" דתורה שבכתב ותורה שבעל פה, וה"מעיינות" דפנימיות התורה – על ידי זה שיתוספו שיעורים רבים בתורה ו"תלמידים הרבה", עד לתכלית הריבוי "אשר לא ימד ולא יספר".

(משיחות יום ב' דחג השבועות וש"פ נשא היתש"ן - מוגה)

## להאיר את החושך

בטח הכוונה בזה – שזה יעורר יהודים, שהם צריכים עוד יותר להוסיף באור וקדושה, בחיזוק בלימוד התורה וקיום המצוות בהידור, ודרך זה – להביא שבחושך כפול ומכופל הזה כבר יזרח אורו של עלות השחר, של הגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו.

(משיחות ש"פ בהר, ט"ו אייר ול"ג בעומר, היתש"ן - תרגום מאידית)

## אין להכנס לויכוחים שיכליים

בתקופה כזאת צריך כל יהודי להדליק את הקנאות שבנפשו, דבר האפשרי באמצעות פנימיות התורה לצאת מד' אמותיו וללכת ליהודים ולדבר אתם בדרכי נועם ובדברי רגש.

אין להכנס אתם בויכוחים שכליים, שכן בשעת דליקה אין זמן לכך, ובכלל – כשמדובר בפקוח נפשות קשה לשכנע את הזולת בשכלתנות. יש לפנות אל הזולת ברגש – בשפת הנשמה – ובכך להצית את האש שבקרבו – "רשפיה רשפי אש שלהבת י-ה", ואז – "ותעצר המגפה".

(לקו"ש חלק ב', פנחס)

## הפצת ז' מצות בני נח

על דרך זה הוא בנוגע לאומות העולם, שעל ידי הפצת ז' מצות בני נח בקרב כל האומות, יקויים ענין זה למעליותא, כולל גם כן שכל האומות יכירו מעלת בני ישראל שמפיצים האמונה בה' ובמצותיו, ויהיו אסירי תודה להם עבור הפצת הצדק ויורש בעולם, ועד שכבר (בסוף) זמן הגלות יהי' "והיו מלכים אומניק ושרותיהם מניקותיך" בכל וביתר שאת וביתר עז שיספקו לבני ישראל את כל צרכיהם בהרחבה.

(לקו"ש חלק ל"ב, תוריע א')

## להצמיח הרבה אילנות

מ"ראש השנה לאילן" (ובפרט כשחל ביום השבת, ובפ' בשלח) – צריך כל אחד ואחד מישראל להוסיף באופן מחודש בכל הענינים השייכים ל"לאדם עץ השדה", הן בנוגע לענין התענוג, והן בנוגע לענין הצמיחה.

ועוד ענין עיקרי בנוגע לצמיחה – שבוזה נכללת גם הפעולה על הזולת (מתחיל מבני ביתו והנמצאים בסביבתו), על ידי זה שנעשה "עץ פרי עושה פרי למינו אשר זרעו בו", שממנו יצמח עוד אילן ועד שיצמחו הרבה אילנות.

(משיחות ש"פ בשלח. חמשה עשר בשבט היתש"ן - מוגה)

## בדרכי נועם – אבל בתקיפות דקדושה

בעמדנו ביום השבת קודש דחמשה עשר בשבט, שבו קיימא סיהרא (דחודש שבט) באשלמותא, ובו ראש השנה לאילן – צריכה להיות העבודה בכל עניני התורה ומצוות באופן של צמיחה חדשה, שלא בערך גם לגבי שלמות העבודה שלפני זה, כולל גם השלימות דיום ההילולא העשירי בשבט.

ובפרטיות יותר – צמיחה חדשה בעניני העבודה והשליחות דבעל ההילולא, יוסף שבדורנו, בהפצת התורה והיהדות כולל הפצת המעיינות תוצה, לעשות מ"אחר" "בן", בדרכי נועם ודרכי שלום, אבל בתוקף דקדושה, מתוך אהבת ישראל ואחדות ישראל. כולל ובמיוחד – שהפעולה בזה היא באופן של "עץ עושה פרי", היינו שגם המושפעים נעשים פירות שמהם צומחים אילנות עושי פרי, פירותיהן ופירי פירותיהן עד (סוף ה)עולם.

(משיחות ש"פ בשלח. שבת שירה. חמשה עשר בשבט היתש"ן - מוגה)

## להעמיד "תלמידים הרבה"

וכאמור, ענין זה הוא צו ודרישת השעה – שהרי, נוסף לכך שישנם רבים מישראל, אנשים נשים וטף, שמעמדם ומצבם בלימוד התורה לעת עתה הוא בבחינת "אחר" רחמנא ליצלן,

ולכן ישנו חוב קדוש להביאם למעמד ומצב של "בן" (בגלוי) על ידי לימוד תורתו של הקב"ה, ניתוסף הדגשה יתירה – צו ודרישת השעה – כשנמצאים בסוף זמן הגלות ובסמיכות ממש לביאת משיח צדקנו, אשר, ביאתו תלוי בהפצת המעיינות תוצה

לזכות המרא דאתרא הרה"ח יהודה קלמן בן רחל שי' לרפואה קרובה ושלימה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

# לְהַקְדִּיל בְּקִדְלוֹת

רעיונות לפרשיות השבוע מתורתו של משיח, מעובדים ומתורגמים לשון הקודש

## לעמוד בתוקף במלחמה ב"עמלק"

עמלק יצא להילחם בישראל בדיוק לאחר שזה עבר את ים סוף והי' בדרכו להר סיני לקבל את התורה, דווקא ברגע זה הזדרז עמלק לצאת למלחמה ולחצוץ בין בני ישראל לבין הר סיני. התורה מתארת את מעשהו של עמלק במילים: "אשר קרך בדרך", "קרך" – מלשון קרירות, עמלק בא לקרר את עם ישראל בשעה שזה הי' בשיא התלהבותו לקראת קבלת התורה, כנגד מצב כזה נדרש עם ישראל להגיב מיד ולא להמתין שהקב"ה יילחם בשבילו.

כאשר מישהו או משהו מנסים להפריע לקבלת התורה, כשכוח כלשהו מנסה למנוע את עם ישראל מלימוד התורה ומקיום המצוות – כאן אין ממתנינים שהקב"ה יילחם במפריעים, אלא יש לעשות כל מה שאפשר, לרבות מלחמה כפשוטה (אף על פי שמלחמות כשהן לעצמן שייכות ל"הידיים ידי עשיו"), כדי שיהודים יוכלו להוסיף ללמוד תורה ולקיים מצוות באין מפריע.

ד. ידועה המצוה לזכור בכל יום את זכר עמלק, הלקח שאנו לומדים מפרשתנו בנין עמלק הוא, שאסור שיהיו שום פשרות כאשר צץ ניסיון כלשהו לקרר את היהודי בעבודת ה'.

המלחמה הזאת מול עמלק היא נצחית, יש ה'עמלק' הפנימי, שקיים בנפשו של כל אחד ואחד, המנסה לצנן את התלהבותו של היהודי ואת אש הקדושה והאהבה לה' הבוטרת בליבו. ענין זה, יש לזכור, אין שום פשרות, יש להתיצב נגד 'עמלק' זה במלוא התוקף, לדחותו ולסלקו באין אומר ודברים. בכל האמצעים האפשריים – וללכת במלוא ההתלהבות ל'קבלת התורה' ולעבודת ה'.

א. שתי מלחמות עברו על עם ישראל בדרכו ממצרים לקבלת התורה על הר סיני: (א) המלחמה עם פרעה מלך מצרים; (ב) המלחמה עם עמלק.

בפרשתנו אנו קוראים על שתי המלחמות הללו ומבחינים בהבדל בולט בין דרך התגובה שנדרשה מבני ישראל כלפי כל אחת מהן: בענין המלחמה עם פרעה אמר הקב"ה – "ה' ילחם לכם ואתם תחרישון", ואילו כשבא עמלק ונלחם עם ישראל ניתן להם ציווי הפוך – "צא הילחם בעמלק".

ב. ההבדל המהותי בין שתי המלחמות הללו הוא: שפרעה וצבאו היו סכנה גשמית לעם ישראל, ואילו עמלק היה סיכון רוחני, את הסכנה הגשמית נדרש עם ישראל להשאיר לקב"ה. אך בענין הסכנה הרוחנית נדרש להגיב מיד ולהילחם בעמלק, פרעה רדף אחרי בני ישראל, אך לא עמד בינם ובין הקב"ה. באופן ישיר לפחות לא הייתה זו מלחמה באמונה של בני ישראל וברצונם לעבוד את ה'. משום כך קיבל עליו הקב"ה את המלחמה הזאת וציווה לבני ישראל: "ואתם תחרישון".

העם היהודי אינו מעלה על נס את הגבורה הפיזית ואינו אומר: "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה". הוא אינו זקוק לניצחון על פרעה כדי שיהי' לו במה להתגאות. בקבלו עליו את המלחמה בפרעה וחילו רמז הקב"ה לעם ישראל, כי מלחמות וגבורה צבאית – לא בהן גאוותו של העם היהודי.

ג. לעומת זאת, עמלק מסמל סוג אחר לגמרי של מלחמה.

**להוסיף ולהמשיך בענינים...**

להוסיף ולהשלים (מלשון שלימות) בכל הענינים השייכים ליום ההילולא. לימוד תורתו (ובאופן ד"עשרה שיושבים ועוסקים בתורה") והליכה בדרכיו ואורחותיו בהפצת התורה והמעיינות חוצה. כולל ובמיוחד המשך ההתוועדויות דיום ההילולא, מתוך שמחה ושירה, כההוראה והנתינת כח דיום השבת שבו נעשית השלימות דיום ההילולא – שבת שירה.

(משיחות יום ה' פ' בשלח. י"א שבט וי"ט בשלח. שבת שירה. י"ג שבט התשנ"ב - מוגה)

(מעובד מלגר"ש ז"א, עמ' 144)